

РЕШЕНИЕ

№ 27783

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 19.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **6653** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

При секретар АСЯ ЛЕКОВА като разгледа докладваното от съдия МИРОСЛАВА ЙОРДАНОВА-ВЕЛИКОВА административно дело № 20247010706653 / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. Н. А., чрез адв. К. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ / № 24-4332-003379/1608/05.06.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор И. С., в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ /ПП/ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят релевира доводи, че обжалваната заповедта е незаконосъобразна, тъй като са налице основания на чл. 146, ал. 1-5 АПК. Излагат се доводи за нарушение на процедурата по издаване на талона за лабораторно изследване. Сочи, че времето от 45 мин. за явяване в болничното заведение посочено в процесния талон е било недостатъчно, като е следвало същото да бъде определено на 120 мин. тъй като мястото на нарушението е извън [населено място]. Моли съда да отмени заповедта като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби, несъответствие с целта на закона. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – мл. автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, представлява се от юрк. М., която оспорва жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 05.06.2024 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 1251962, срещу В. Н. А., за нарушение по чл.5, ал.3, т.1, пр.1 ЗДвП, за това че на 05.06.2024 г., в 08:38 часа, по път без име, управлявал специален автомобил „М.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на фирма "Р." 99 ЕООД, с посока на движение от АМ-Х. към бил. „Б. шосе“ срещу фирма В. е спрял за проверка. При проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер 0206, проба 6070, взета в 08:30 ч. на 05.06.2024 г., същият отчел положителна проба за употреба на алкохол 0,67промила в издишания въздух на хиляда. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0058667.

Въз основа на АУАН № GA 1251962/005.06.2024 г., е издадена оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ / № 24-4332-003379/1608/05.06.2024 г., от издадена от мл. автоконтрольор И. С., в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на В. Н. А. е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.„б“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните от страните доказателства. Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана

заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства: Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР /л.38/, с която на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи /л.39-40/, са оправомощени полицейските органи при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. При това положение следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в индивидуалния административен акт. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт, поради което доводите на жалбоподателя за нищожност на акта се явяват неоснователни.

Съгласно соченото в заповедта правно основание- чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя, който безспорно е имал качеството на водач на МПС, за това, че на посочената по - горе дата и място управлявал МПС след употреба на алкохол, установена с тест, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази връзка, описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне.

Основанието за прилагането на ПАМ в случая се установява от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато

ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, на който органът се позова. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. При това положение настоящият съдебен състав приема, че е налице правно основание за издаване на ЗППАМ, а доводът за липса на фактически и правни основания за издаване за неоснователни.

В посочената хипотеза основание за налагане на ПАМ е установеното със средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер 0206, наличие на алкохол 0,67промила в издишания въздух на хиляда. В случая от доказателствата по делото се установява, че на жалбоподателя е връчен редовно талон за медицинско изследване в 09:30ч. на 05.06.2024 г. с указания до 45 мин. да се яви в УМБАЛ „Св. А.“ – [населено място].

Лицето се е явило в посоченото лечебно заведение, като в 11ч. и 02мин. е взета кръвна проба, видно от представен протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. В същият е налице отбелязване, че лицето е употребило алкохол – бира 1000мл. От протокол за химическо изследване № 395/06.06.2024 г. е видно, че в кръвната проба на А. се доказва наличие на етилов алкохол в количество 0,18 %.

Във връзка с горното, настоящият състав счита възраженията на жалбоподателя по отношение на това, че АНО не е приел така направените резултати за неоснователни. На първо място следва да се посочи, че жалбоподателят сам е признал употребата на алкохол и количеството, което е приел. Фактът, че местоположението на извършване на процесното нарушение е на „път без име“, то от така описаното в АУАН местоположение (срещу фирма В., която е с адрес бул. Б. шосе“), става ясно, че същото е на бул. Б. шосе, което по презумция се приема, че е на територията, на която се намира и лечебното заведение, към което е насочен жалбоподателя – [населено място].

На основание чл. 6, ал. 6, т. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва: срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути - в останалите случаи.

Във връзка с направеното възражение относно недостатъчният срок на явяването на жалбоподателя до мястото за извършване на медицинско изследване съдът намира, че е следвало жалбоподателят да ангажира доказателства в тази посока. В случая това не е сторено, поради което съдът приема, че е липсвала обективна причина, която да е препятствала явяването на жалбоподателя до 45 минути в указаното болнично заведение. Нещо повече, твърденията на жалбоподателя, че именно разстоянието от мястото на нарушението до мястото за извършване на медицинско изследване е причината да не даде проба в указания срок, то съдът е на мнение, че въпросното

разстояние може да бъде изминато за указаното от органите време. Следва да се поясни също, че дезориентацията на жалбоподателя в мястото за извършване на медицинското изследване не може да се приеме като основателна причина за закъснението му. Не на последно място е налице и липсва на такова възражение в издадените му АУАН и талон за медицинско изследване. Поради което, настоящият състав не намира нарушения на правата на А. по отношение, предоставеното време за явяване в медицинско заведение.

Относно срока за налагане на ПАМ, следва да се има предвид, че съгласно чл.171, т.1, б. "б" ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. В случая в процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага- не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

За пълнота следва да се посочи, че предвид вида на консумирания алкохол и интензитета, с който същият се преработва от организма, то отчетената концентрация в кръвта при извършената лабораторна проба след 2 ч. и 72мин. е осезаемо понижена, което не означава, че към момента на полевия теста с Алкотест Дрегер 7510, наличието на алкохол в издишания въздух е било 0,67%.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София- град, III отделение, 66-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на В. Н. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-003379/1608/05.06.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор И. С., в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б. "б" от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Решението е окончателно.